

⁶Mózes és Áron pedig elment a gyülekezet elől a kijelentés sátrának a bejáratához, és arcra borultak. Ekkor megjelent nekik az ÚR dicsősége. ⁷És az ÚR így beszélt Mózeshez: ⁸Vedd a botodat, és gyűjtsd össze a közösséget testvéreddel, Áronnal együtt, és szemük láttára parancsoljátok meg a sziklának, hogy adjon vizet. Fakassz nekik vizet a sziklából, és adj inni a közösségnek és állataiknak. ⁹Mózes tehát elvette a botját az ÚR színe elől a kapott parancs szerint. ¹⁰Azután összegyűjtötte Mózes és Áron a gyülekezetet a szikla elé, és ezt mondta nekik: Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából? ¹¹Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára. Erre sok víz fakadt, és ivott a közösség meg az állatok. ¹²Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak: Mivel nem hittetek bennem, és nem tartottatok szentnek Izráel fiai előtt, nem vezethetek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyeket nekik adok. ¹³Ezek Meribá vizei, ahol perbe szálltak Izráel fiai az Úrral, de ő megmutatta nekik, hogy szent.

Kedves Testvéreim!

Quasimodo geniti, Misericordia Domini, Jubilate, Cantate, Rogate, Exaudi.

Ezek a húsvétot követő vasárnapok latin elnevezései az adott vasárnap igéjének első szavai: *mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre* – hangzik az első vasárnap igéje Péter első leveléből. Az újjászületés vasárnapja ez, annak az ideje amikor rádöbben az ember – és ez nem pusztán egy alkalom az életben, hanem napi gyakorlat kellene, hogy legyen – hogy szüksége van a lelki tejre, az Isten igéjére. A következő vasárnapokon ennek a lelki tejnek az életünkre való hatásáról szólnak a zoltárrészletek: Az Úr szeretetével tele van a föld, mondja a 33. zoltár és vele együtt a hitre jutott lélek. Azután sorra: Örvendj egész föld az Istennek, Énekeljete az Úrnak új éneket, mert csodákat tett, Szüntelenül imádkozzatek. Örvendezés, éneklés, imádság – a keresztyén élet alapvető fogalmai. És a pünkösd felé vezető úton már csak ez a mai vasárnap az exaudi vasárnapja van hátra. De ezt a vasárnapot, megelőzi, megelőzte egy hétközi ünnep. Jézus mennybemenetelét ünnepeltük csütörtökön. Felment a mennybe, ott ül a mindenható Atyaisten jobbján, onnan jön el ítélni élőket és holtakat – valljuk a hitvallásban. De vajon mit jelent számunkra az, hogy elmegy és visszajön? Érdekel-e ez bennünket, van-e vágyakozás bennünk rá?

A tanítványok azon a csütörtöki borús napon – azt írja Lukács: feszülten néztek az ég felé. Nem tudva mi lesz, hogyan lesz. Talán visszaemlékeztek az elmúlt 40 napra, mi is történt? Ott kezdődött, hogy bevonultak Jeruzsálembe, aztán megölték a széder vacsorát, ahol Jézus elmondta, mi fog vele történni, bár akkor még nem értették. Aztán az a szomorú pénteki nap, amikor megfeszítették. Majd a hihetetlen hír feltámadt, és a találkozások, a beszélgetések a feltámadással. Azzal, aki meghalt, de újra él, az újjászületés, a Isten szeretetének megtapasztalása, az örvendezés, éneklés és imádság időszaka. És most a feszült várakozás, néznek az ég felé, utána, de felhő takarja el őt a szemük elől. Mi lesz, hogyan lesz? 40 nap telt el a feltámadás óta.

A 40-es szám a Bibliában a böjti időre, a megtisztulás, az elcsendesedés, az odafigyelés időszakára utal.

Ennek alapja az özönvíz történet, ahol 40 napig esett a minden bűnt eltörlő eső, valamint a zsidó nép pusztai vándorlásának története. Izrael 40 évig kellett, hogy vándoroljon a pusztában miután Isten kivezette őket Egyiptomból, mert már rögtön az elején elfordultak az őket megmentő Istentől, az ő útmutatásától, parancsaitól. A büntetés időszaka, a 40 napos tisztulás, amíg meg nem hal mindenki, aki kilépett Egyiptom földjéről, beleértve a nép vezetőit Mózes és Áront is.

Mai alapigénk a pusztai vándorlás végének elbeszélése, annak az időnek, amikor Áron és Mózes is, mint annak a generációnak az utolsó képviselői meghalnak.

Nem tudom, ki, hogy van vele, de én Mózes könyveinek olvasásában sokszor elfáradtam. Az első könyv rendben, persze, ha ugorjuk a családfákat. Aztán a második első része, még kimondottan izgalmas, egészen a tízparancsolatig, vagy mondjuk az aranyborjúig, aztán jönnek a törvények, amibe az elején még lelkesen kezd bele az ember, aztán egy idő után elfárad...

Pedig sok érdekes dolgot tanulhatunk ezekből a leírásokból, vagy éppen abból, amit nem írtak le.

Azt szoktuk mondani, hogy Mózes könyvei a másodiktól kezdve a pusztai vándorlásról szólnak, pedig éppen ez az, ami hiányzik belőlük. A 40 éves időszak eseményeiről szinte semmit nem találunk ezekben a könyvekben. Hiányoznak. Nem tudjuk mi történt ott a pusztában.

Mai alapigénk azzal kezdődik, ⁶Mózes és Áron pedig elment a gyülekezet elől a kijelentés sátrának a bejáratához, és arcra borultak

Ha elolvassuk az előzményeket is, akkor kiderül az, hogy miért mentek oda, de az is, hogy miért nincs semmi feljegyzés az elmúlt 38 évről. Ezt olvassuk: ¹Izráel fiai, az egész közösség megérkezett a Cin-pusztába az első hónapban, és letelepedett a nép Kádésban. ²De nem volt vize a közösségnek, ezért összegyülekeztek Mózes és Áron ellen. ³A nép perelni kezdett Mózesrel és ezt mondták: Bárcsak elpusztultunk volna, amikor testvéreink elpusztultak az ÚR színe előtt! ⁴Miért hoztátok el az ÚR gyülekezetét ebbe a pusztába? Azért, hogy itt haljunk meg állatainkkal együtt?! ⁵Miért hoztátok el bennünket Egyiptomból, és miért vezettetek bennünket erre a rossz helyre, ahol nincs hely vetésre, és nincs füge, sem szőlő, sem gránátalma, még ivóvíz sincs?

Mózes és Áron könyörögni megy a kijelentés sátrához. Azért amiért az elmúlt 40 évben. A pusztai vándorlás kezdetén ezt olvashattuk: Táborot ütöttek Refidimben, de nem volt ivóvize a népnek. ²A nép ismét perbe szállt Mózesrel, és azt mondta: Adj nekünk vizet, hogy ihassunk! Mózes pedig így felelt nekik: Miért szálltok perbe velem? Miért kísértitek az URat? ³De a nép szomjazott a vízre, ezért tovább zúgolódott a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Azért hoztál föl

bennünket Egyiptomból, hogy most szomjúsággal ölj meg minket gyermekeinkkel és jószágunkkal együtt?! 4Ekkor segítségért kiáltott Mózes az ÚRhoz.

A 40 éves pusztai vándorlás alatt nem történik más, csak az, hogy a nép zúgolódik, Isten pedig Mózesen keresztül megsegíti őket. Nincs ez másképp az új generációban sem. Ők is folytatják azt amit atyáik elkezdtek. Aztán folytatódik ez a zúgolódás Izrael egész történetében.

Az íghirdetésre készülve sok kommentárt elolvastam, és a legtöbb azt boncolgatta, hogy miért mondja az Úr Mózesnek: *Mivel nem hittetek bennem, és nem tartottatok szentnek Izráel fiai előtt, nem vezethetitek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyet nekik adok...*

Mivel a kommentárok egyike sem ad konkrét választ, úgy gondolom nem is ez a kérdés, nem ez ennek az ígének a központi gondolata. Sokkal inkább az, hogy miért zúgolódik a nép? Mondhatnánk: azért mert nincs vizük, mert szomjasak. Ami igaz is, hiszen ezt olvassuk, de ez a szomjúság egy másfajta szomjúságnak a tünete csupán. Nem vízre van szükségük, hanem Isten jelenlétére.

Talán nem kell hosszan idéznie Jézus találkozásának történetét a samáriai asszonnyal, ahol Jézus a beszélgetésben a fizikai szomjúságról hirtelen átvált a lelki szomjúság kérdésére: *„Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.”*

Az élő víz, az igazi szomjúság ami a zsidó nép szívében volt, de ott van ma is minden élő ember szívében, ez az Isten után való szomjazás: ²*Ahogy a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!* ³*Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után...* - olvashatjuk a 42. zsoltárban.

Hanga lányunk sokat alszik és keveset sír. Viszont azt a keveset általában akkor amikor éhes, amikor szomjazik a tej után. Ennek hangot ad, és hangja az hatalmas van. Ezt a hangot nem lehet nem meghallani. Jellegzetes, összetéveszthetetlen.

Húsvét után azzal kezdtük: mint újszülött csecsemők az ígének tiszta tejét kívánjátok. Szomjas a lelkünk. Ahogy a pusztai vándorlás során megmaradt ez a szomjúság a népben. Ők lázadtak, kiáltottak.

Ennek a mai vasárnapnak – mondhatnánk a húsvét utáni vasárnapok összefoglaló vasárnapjának a témája: Az exaudi, a 27. zsoltár 7. versét hozza elének: Halld meg, Uram, hívó hangomat!

Tegnap az egyházkerületi missziói napon Balcó András az öttusasport máig legnagyobb alakja, 3szoros olimpiai, 10szeres világbajnok arról beszélt, hogy mennyire kereste a boldogságot, és azt gondolta, hogy ha világbajnok lesz, akkor el is tudja érni. Szomjazott a lelke a boldogságra, de a világon egyedülálló sorozatban 5. világbajnoki aranya sem hozta el számára a várt boldogságot. Aztán az egyik olimpián vívás közben talált rá, akkor amikor mindent elengedett és átadott Istennek. Én most így fogalmazom meg: amikor engedte, hogy ne a siker, ne a boldogságra való törekvés oltsa a szomját, hanem maga Isten, amikor átadta magát Istennek.

Halld meg Uram hívó hangomat!

A zsidó nép folyamatosan hívta Istent, zúgolódott a pusztai vándorlás során. De azt azért érdemes megfigyelni, hogy Isten mégsem a zúgolódás miatt bünteti őket, hanem a hitetlenség miatt, amikor aranyborjút készítettek maguknak és azt kezdték el Istenként tisztelni.

Két dolog van ezzel kapcsolatban: Amikor azt kérjük, hogy halld meg Uram hívó hangomat, akkor ez a hívó hang lehet a zúgolódás hangja. Istennek fel lehet, fel szabad tenni a kérdéseinket, a miérteket, a hogyan engedheted ezt és ezt típusú kérdéseket. Isten nem haragszik ezekre a zúgolódásokra.

Ugyanakkor nem tűri Isten a hitetlenséget és a bálványimádást. És valljuk be, vannak nekünk is aranyborjúink: ragaszkodunk emberekhez, tárgyakhoz, ragaszkodunk gondolatokhoz a saját elképzeléseinkhez. Ezekbe kapaszkodunk, a realitás talaján állunk. Minden megismerhető mondjuk a felvilágosodás nagy jelmondatát. Csak azt nem vesszük észre, hogy a felvilágosodás véget ért. Egy magyar származású tudós, Polányi Mihály ezt így fogalmazta meg a 20. század közepén: minden tudás alapja a hit.

A tanítványok húsvét után 40 napot tölthettek Jézussal. Azért, hogy valóban elhiggyék azt ami nem logikus, amire nincs magyarázat, ami nem érthető, hogy Jézus valóban feltámadt. Ez a negyven nap a pusztai vándorlás ellentétpárja: ott a hitetlenség dominált itt a hit.

A tanítványok úgy álltak meg Jézus mennybemenetelénél, mint az újszülött csecsemők, akik az ígének tiszta tejét kívánják, felemelték szívüket, örvendezve, énekelve imádkozva. És kiálltva: halld meg uram hívó hangomat: jöjj el Uram Jézus. Ez az ősi liturgikus köszöntés: jöjj el Uram Jézus kettős jelentést hordoz: egyrészt várjuk a visszatérő Urat, másrészt azért imádkozunk, hogy a mi életünkbe is eljőjön.

Engedjünk el mindent amiről azt gondoljuk, hogy a boldogságra, az üdvösségre vezet és fogjuk meg annak a kezét, aki megmutatta, hogy van hatalma nemcsak arra, hogy vizet fakasszon a sziklából, hanem arra is, hogy bűnbocsánatot, életet és üdvösséget adjon.